

Con Đường Hoa Sữa

Phạm Hữu Quang

Không biết đã bao giờ các bạn nhìn thấy mái tóc đẹp như vậy chưa, một mái tóc đẹp thiên thần. Thật khó nói những gì về mái tóc ấy bởi vì nó... quá đẹp. Mái tóc óng ả mượt mà, để chấm ngang lưng, đúng là mái tóc thề của một cô bé mười sáu chưa... biết thề thốt gì. Cô bé đó là Hồng Mây, ngồi ngay trước mặt tôi, một bạn gái học giỏi, khá xinh, và dịu dàng. Đôi lúc, mái tóc ấy phất qua phất lại cũng khiến tôi phải “niệm thần chú” để cố gắng theo dõi bài học trên bảng.

Trên đời này mấy ai biết được những bất ngờ sẽ diễn ra. Một bất ngờ đến với tôi, hình như cũng ngọt ngào như hương hoa sữa vậy. Đó là một lần tôi đi ra bưu điện gửi thư. Trên đường về, tới ngã tư đèn đỏ bật, tôi dừng lại chờ. Bỗng có ai đó đâm vào người: Mây! Cả tôi và Mây gần như cùng cất tiếng:

- Ô! Thì ra là...

Vốn không mau mồm mau miệng cho lắm, nên tôi hơi lúng túng. Mây nhanh nhẩu:

- Quân đi đâu đấy? Tớ vừa đến nhà đưa bạn mượn được quyển “Thần điêu đại hiệp” đây.
- Thế à? Tớ vừa đến... bưu điện gửi thư. Mây đọc xong cho mượn được không?
- Nhà Quân ở đâu đấy?
- Phố Bà Triệu, đầu ngã tư Nguyễn Du- Tôi trả lời mà giọng run run, kể ra thì cũng hồi hộp.
- Ôi, nhà tớ cũng ở gần đấy. Cách nhà Quân chừng trăm mét thôi. Bây giờ Quân đi đâu nữa không?
- Không, Mình cùng về nhé. – Tôi đề nghị.

Mây gật đầu. Hai đứa chuẩn bị đi nhưng đèn xanh đã hết tự lúc nào. vậy là chúng tôi đã lỡ một lần qua đường.

Từ hôm đó, tôi lại có bạn trên đường đi học. Cuối thu, đường chúng tôi đi như chìm trong hương hoa sữa. Đường đến lớp khá xa, nay có Mây đi cùng tôi thấy như gần lại. Tôi thường qua nhà Mây rủ Mây đi học. Cả hai chúng tôi đều có cùng sở thích là đọc sách. Mây thích đọc sách về xã hội, còn tôi lại thích đọc sách khoa học! Hôm nào tôi cũng đến nhà Mây sớm một chút để mượn... một thứ gì đó, bút, com-pan... Tình bạn giữa hai chúng tôi ngày càng thân. Cho đến một hôm...

Hôm ấy, tôi dậy muộn, chẳng kịp ăn cơm, tôi nháo nhào đạp xe đến trường. Tôi không qua nhà Mây vì nghĩ rằng Mây đã đi rồi. Tôi đến lớp và mãi sau mới thấy Mây vào. Tôi chợt hiểu... Nhìn thấy tôi, Mây lặng lẽ quay mặt đi không nói gì. Giờ nghỉ, Mây không ra sân như mọi ngày, tôi hỏi mây:

- Mây làm sao thế?
- Mây làm sao, Quân tự hiểu lấy thôi. – Mây vùng vằng quay đi.

Sáng nay vì vội, xe đạp tôi đã va phải cụ già, tôi cứ thế mà đạp xe thực mạng không quay lại. Nhưng chuyện này làm sao Mây biết được. Tay nào đã hại tôi bằng cách tâu lại với Mây chẳng?

Hôm sau và hơn một tuần như thế, Mây không hề nói chuyện với tôi, dù là một lời. Ngày nào tôi cũng qua nhà Mây, song lần nào cũng chỉ có em gái Mây ra bảo rằng: “Chị Mây đi rồi”. Một tuần nặng nề trôi qua. Con đường tôi đi học lại càng xa hơn. Một tuần lễ “cắm vên” sợ hãi nhất mà tôi từng chịu đựng. Ở lớp, Mây ít nói hẳn đi, giờ nghỉ Mây ngồi trầm ngâm. Tan trường, tôi chờ Mây ở cổng tìm cách xin lỗi nhưng Mây tránh mặt tôi. Tôi chỉ còn biết thung thủng đạp xe sau lưng Mây, âm thầm như một người “vệ sĩ” chờ đợi một cơ hội ngàn vàng để ra tay gỡ điểm.

Ngày thứ mười của sự trừng phạt....

Tôi lặng lẽ đạp xe đi sau Mây, Mây đi xe mà như không hề có tôi trên đời.

Đến một ngã ba gần nhà, trước mặt chúng tôi chừng 20 mét, một chị hàng rau đang cúi hái nhặt vội vã những quả chanh, quả ớt rơi vung vãi trên đường. Một vài quả chanh đã bị xe máy cán giập. Nom chị thật tội. Kiểu này lỗi là cầm chắc. Nhìn cách nhặt của chị quá chậm, tôi phóng vụt xe lên rồi xoay ngang đường làm barie. Nhanh như cắt tôi dunùg cặp sách lùa gọn đống chanh ớt vào rổ. Chị hàng rau luống cuống cảm ơn.

Vừa lên xe, tôi định đạp đi thì nghe tiếng gọi:

- Kia Quân, đợi mình đã!

Tôi ngạc nhiên, đứng lại như một cái máy.

- Quân cho Mây xin lỗi. Mây trẻ con quá phải không?
- Không Mây ạ, chính Quân mới là người có lỗi. Thôi xí xóa nhé.

- Đồng ý – Mây đề nghị
- Ủ, từ đây về nhà gần, ta đi bộ được không?

Mây gật đầu.

Chúng tôi đi thong thả trên đường. Nắng chiều thu nhàn nhạt loang lổ nơi góc phố. Một làn gió nhẹ thổi qua, tóc Mây bay bay, phất vào mặt tôi. Trong gió, tôi nghe Mây thì thầm:

- Hoa sữa thơm ghê. Mây thích hương hoa sữa lắm. Còn Quân?
- Quân yêu con đường hơn. Chỉ có con gái mới hay “mộng trên cao” thôi.

Tôi mỉm cười. Một bông hoa sữa xinh xinh rơi xuống, quay tròn trên không rồi nhẹ nhàng đậu trên mái tóc óng ả của mây. Cả con đường chúng tôi đi chìm trong hương hoa sữa ngọt ngào.

Phạm Hữu Quang